

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena,

a judecat, în ședință publică, cererea de revizuire declarată de către Sobieski-Camerzan Gheorghe prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 12 martie 2011, emisă în cauza penală în privința lui

Sobieski-Camerzan Gheorghe XXXXX,
născut la XXXXX, originar din XXXXX
domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:
de la 18.09.2018 - până la 06.12.2018

Procedura de citare legală, îndeplinită.

La ședință s-au prezentat:

Procurorul – Crijanovschi Sergiu, care a solicitat respingerea cererii de revizuire ca neîntemeiată.

Avocatul – Căpățînă Ion, care a solicitat admiterea cererii de revizuire susținând motivele de fapt și de drept invocate în ea.

La ședință nu s-a prezentat:

Revizuentul – Sobieski-Camerzan Gheorghe, care a solicitat examinarea cauzei în absența sa, concomitent susținând admiterea cererii de revizuire.

Asupra cererii de revizuire, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 12 martie 2011, Secrieru Lilia și Sobieski-Camerzan Gheorghe au fost condamnați în

baza art.44, 325 alin. (2) Cod penal la 3 ani închisoare, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale, fiecăruia.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an, obligându-i ca în termenul stabilit să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, la 05 august 2010, în Registrul nr.2 de evidență a altor informații referitor la infracțiuni al Centrului pentru Combaterea Traficului de Persoane din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu nr. 220, a fost înregistrată autosesizarea inspectorului CCTP al MAI, Andrei Malenchi, privind desfășurarea ilegală a activității de întreprinzător de către un grup de persoane, contravenție prevăzută de art. 263 Cod contravențional. În cadrul examinării cazului dat, la 18 august 2010, Secrieru Lilia a fost invitată la CCPT al MAI pentru a fi chestionată aferent activității sale ilegale manifestate prin prestarea serviciilor la obținerea cazierului juridic și invitației în Republica România.

Astfel, în aceeași zi, pe la orele 11 00, cet. Secrieru Lilia, aflându-se în biroul nr. 312 din incinta CCTP al MAI, din str. V. Alexandri 1, mun. Chișinău, fiind conștientă de faptul că în privința ei poate fi întocmit proces-verbal contravențional conform art. 263 alin. (1) Cod contravențional și riscă o sancțiune sub formă de amendă de până la 700 lei, în coautorat cu avocatul, Sobieski-Camerzan Gheorghe, care la fel se afla în biroul nr. 312, au oferit inspectorului CCTP, Malenchi A., care potrivit prevederilor art. 123 Cod penal este o persoană cu funcție de răspundere, bani, în sumă de 20 Euro, pentru ca acesta să îndeplinească acțiuni contrar obligațiilor sale de serviciu și anume, să nu întocmească în privința cet. Secrieru L., proces-verbal privind comiterea contravenției prevăzute de art. 263 alin. (1) Cod contravențional

Ulterior, la 21 august 2010, în jurul orelor 11 45, Sobieski-Camerzan Gh., acționând în participație simplă cu Secrieru L., în scopul realizării intențiilor sale criminale manifestate prin coruperea activă a unei persoane cu funcție de răspundere, s-au prezentat în biroul nr. 312 din incinta CCTP al MAI din str. V. Alecsandri 1, mun. Chișinău, unde, pentru a nu fi întocmit în privința ultimei proces-verbal privind comiterea contravenției prevăzute de art. 263 alin.(1) Cod contravențional, i-au dat inspectorului CCTP Malenchi A., bani în valoare de 20 Euro, care conform cursului valutar oficial la acel moment echivalau cu 315,76 lei. Astfel, acțiunile inculpaților Sobieski-Camerzan Gh. și Secrieru L. au fost încadrate în

prevederile art. 44, 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, adică, participație simplă la coruperea activă a unei persoane cu funcție de răspundere, de către două persoane.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către inculpații Secrieru Lilia și Sobieski-Camerzan Gheorghe, care au solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2011, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de inculpații Secrieru Lilia și Sobieski-Camerzan Gheorghe, fiind menținută sentința.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a statuat că, instanța de fond corect a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor săvârșite de inculpații Secrieru Lilia și Sobieski-Camerzan Gheorghe, vinovăția cărora fiind confirmată prin cumulul de probe administrate și verificate în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și apreciate just potrivit art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic declarațiile date de către inculpații Secrieru L. și Sobieski-Camerzan Gh., ca o metodă de apărare și un drept al acestora de a nu se auto-incrimina.

5. Împotriva hotărârilor nominalizate au declarat recursuri ordinare:

- inculpatul Sobieski-Camerzan Gheorghe, care, indicând prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a solicitat, casarea hotărârilor contestate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece fapta pentru care a fost condamnat nu este prevăzută de legea penală, dar este stipulat în art. 446 alin. (1) lit. a) Cod contravențional.

- inculpata Secrieru Lilia, indicând temeiul prevăzut în art. 427 alin. (1)pct.9) Cod de procedură penală, solicitat casarea hotărârilor judecătorești contestate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 29 mai 2012, au fost respinse, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de inculpații Secrieru Lilia și Sobieski-Camerzan Gheorghe împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 12 martie 2011 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 decembrie 2011, cu menținerea hotărârilor contestate.

6.1. Motivând soluția emisă, instanța de recurs ordinar a statuat că prima instanță și cea de apel au cercetat toate probele prezentate de părți și le-au dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității probelor adunate în cauză și care în

ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpaților Secrieru Lilia și Sobieski-Camerzan Gheorghe.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textele sentinței și deciziei instanței de apel. Temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

Instanța de recurs ordinar a remarcat că, recursurile au repetat textul apelurilor declarate de inculpați, iar argumentele expuse de recurenți au fost anterior invocate în apeluri. Instanța de apel pe deplin le-a examinat, cercetând suplimentar, după cum rezultă din procesul verbal al ședinței instanței, actele cauzei, audiind inculpații și, apreciind toate probele în ansamblu, s-a expus argumentat și detaliat asupra lor.

Instanța de recurs ordinar a considerat că decizia instanței de apel a cuprins fondul apelurilor și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor declarate de inculpați, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. Împotriva deciziei instanței de recurs ordinar, condamnată Secrieru Lilia a declarat recurs în anulare, prin care a solicitat pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 14 martie 2013, a fost dispusă inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnată Secrieru Lilia, deoarece nu se întemeiază pe motivele prevăzute în art. 453 Cod de procedură penală.

9. La 30 august 2018, Sobieski-Camerzan Gheorghe, făcând trimitere la prevederile art. 464¹ Cod de procedură penală, a declarat cerere de revizuire prin care a solicitat casarea sentinței Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 12 martie 2011, emisă în propria cauză, cu reexaminarea în fond de către o instanță de judecată competentă și independentă, anexând la cerere hotărârea CtEDO pe cauza Sobieski-Camerzan Gheorghe c. Moldovei din 13 februarie 2018.

9.1. În motivarea cererii de revizuire, a susținut următoarele:

- a fost condamnat ilegal și anume din acest motiv s-a adresat la CEDO;

- ca parte lezată și victimă, trebuie să fie repus în aceeași situație în care sa aflat înainte de violarea Convenției prin realizarea *restitutio in integrum*;

- până în prezent continue să sufere consecințe negative foarte grave din această sentință, fapte care nu sunt adevărate și pot fi recalificate decât

numai prin reexaminare legală și obiectivă a cauzei de către o instanță de judecată independentă și legal constituită.

9.2. La 05 decembrie 2018, în adresa instanței a parvenit cererea lui Sobieski-Camerzan Gheorghe prin care a solicitat examinarea cererii de revizuire în lipsa acestuia, concomitent în susținerea poziției sale a solicitat anexarea unor înscrisuri care în opinia acestuia au relevanță și duc la admiterea cererii de revizuire.

10. Judecând cererea de revizuire, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate inclusiv prin cererea din 05 decembrie 2018, Colegiul penal conchide că aceasta urmează a fi respinsă ca neîntemeiată din următoarele considerente.

Potrivit art. 464¹ alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau a libertăților fundamentale ale omului pot fi supuse revizuirii dacă, cel puțin una dintre consecințele grave ale încălcării Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la aceasta, continuă să se producă și nu poate fi remediată decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

Colegiul penal lărgit, studiind hotărârea CtEDO pe cauza Sobieski-Camerzan Gheorghe c. Moldovei din 13 februarie 2018, a stabilit că Curtea prin hotărârea menționată a cercetat următoarele:

În perioada desfășurării evenimentelor, Sobieski-Camerzan Gheorghe exercita profesia de avocat, la o dată nespecificată din anul 2000, reclamantul și-a amenajat cabinetul său în încăperea din centrul Chișinăului. Din dosar rezultă că dreptul de proprietate asupra acestor bunuri imobile a fost revendicat de către reclamant, de Ministerul Afacerilor Interne și de Consiliul municipal Chișinău. La 1 iulie 2004, colaboratorii de poliție au sigilat încăperile în cauză. Ei au întocmit un proces-verbal cu o listă de obiecte găsite acolo, inclusiv mobilier de birou și numeroase cărți juridice.

La 12 iulie 2004, reclamantul a depus o plângere la autoritățile statului pentru a denunța acțiunile, în opinia sa ilegale, ale colaboratorilor de poliție. Printr-o ordonanță din 15 aprilie 2005, Procuratura mun. Chișinău a dispus neînceperea urmăririi penale, considerând că nu fuseseră întrunite elementele componenței de infracțiune. În urma cererii de recurs a reclamantului, Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău, a menținut ordonanța de neîncepere a urmăririi penale menționată mai sus printr-o încheiere irevocabilă din 29 august 2005. La o dată nespecificată,

reclamantul a depus un recurs în anulare împotriva acestei încheieri. Printr-o decizie irevocabilă din 13 decembrie 2005, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul, motivând în special, că instanțele inferioare nu elucidaseră temeiul juridic exact al intervenției litigioase a poliției în acest caz. Printr-o încheiere definitivă din 16 martie 2006, Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău, a menținut din nou ordonanța procuraturii de neîncepere a urmăririi penale. Instanța a omis să ofere un răspuns la întrebarea abordată de Curtea Supremă de Justiție.

La 16 ianuarie 2005, reclamantul a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne, revendicând dreptul său de proprietate asupra bunurilor litigioase. Invocând prevederile Articolului 8 din Convenție, el a solicitat, de asemenea, repararea prejudiciului material și moral pe care le-ar fi suferit ca urmare a acțiunilor colaboratorilor de poliție. La 25 martie 2005, Judecătoria Râșcani mun. Chișinău, a respins acțiunea pe motiv că reclamantul nu prezentase niciun act care să ateste dreptul său de proprietate sau de posesie asupra încăperilor. Această hotărâre a fost menținută de Curtea de Apel Chișinău la 2 iunie 2005 și de Curtea Supremă de Justiție la 10 august 2005. Ulterior, au urmat o serie de proceduri civile și administrative împotriva reclamantului, din partea Ministerului Afacerilor Interne și a Consiliului Municipal Chișinău întru determinarea proprietarului bunurilor în litigiu. În final, instanțele de judecată au decis că dreptul de proprietate aparține autorităților publice locale din municipiul Chișinău. Totodată, ele au stabilit că evacuarea reclamantului din încăperile în litigiu a fost efectuată cu încălcarea flagrantă a prevederilor legale, potrivit cărora apărarea drepturilor civile încălcate urma să fie realizată pe cale judiciară.

Invocând Articolul 8 din Convenție, potrivit dispoziției căruia: „*Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. 2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora.*”, reclamantul s-a plâns și de sigilarea cabinetului său de avocat.

Guvernul a invocat neepuizarea căilor de recurs interne, susținând că reclamantul ar fi trebuit să inițieze o acțiune civilă împotriva statului în baza prevederilor Legii nr. 1545. Reclamantul a obiectat, pretinzând că această lege nu era aplicabilă speței.

Curtea a observat că, articolul 4 din Legea nr. 1545 stabilește o listă exhaustivă a cazurilor care oferă dreptul la repararea prejudiciului de către stat. Cu toate acestea, ea a constatat că circumstanțele prezentei spețe nu corespund nici uneia din situațiile menționate mai sus și că acest argument de fapt nu fuseseră invocat de Guvern. Mai mult decât atât, a notat că articolul 1 din Legea nr. 1545, în redacția sa de după 2 februarie 2007, prevede că această lege reglementează condițiile de reparare a prejudiciului cauzat în cadrul procedurilor penale și contravenționale. În acest caz, fiind de competența Curții să constate dacă sigilarea cabinetului reclamantului a fost realizată în afara oricăror proceduri penale sau contravenționale. În cele din urmă, a subliniat că Guvernul la fel nu a oferit exemple din jurisprudența națională în susținerea poziției sale, ale căror circumstanțe ar fi similare cu cele din speță. În consecință, Curtea a respins obiecția Guvernului. Ținând cont de circumstanțele prezentei cauze, Curtea nu a constatat nici un motiv să se îndepărteze de la poziția concordantă a părților, potrivit căreia ingerința în drepturile reclamantului în temeiul Articolului 8 din Convenție nu a fost prevăzută de lege, în consecință, având loc o violare a Articolului 8 din Convenție ca urmare a sigilării în mod ilegal a birourilor reclamantului.

Totodată, reclamantul a pretins că nu a dispus de un recurs efectiv în sensul Articolului 13 din Convenție pentru a-și exercita drepturile sale garantate de Articolul 8 din Convenție. Potrivit Articolul 13 din Convenție: *„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”*

Reclamantul a pretins că nu a avut la dispoziția sa nici un mijloc pentru a-și exercita drepturile în ceea ce privește acțiunile colaboratorilor de poliție. Guvernul a contestat acest argument.

Curtea a reiterat că Articolul 13 din Convenție impune o cale de atac internă care să permită instanței naționale competente să se pronunțe cu privire la conținutul unei „plângeri credibile” formulate în temeiul Convenției și să acorde reparații corespunzătoare (*a se vedea, printre multe altele, Georgia v. Rusia (I) [MC], nr 13255/07, § 210, CEDO 2014 (extrase) și Centrul de resurse juridice în numele lui Valentin Câmpeanu v. România [MC], nr. 47848/08, § 148, CEDO 2014*).

Având în vedere constatarea încălcării Articolului 8 din Convenție, Curtea nu a putut decât să conchidă caracterul „credibil” al capătului de plângere în temeiul Articolului 13. La fel, ea a considerat că reclamantul a

avut dreptul la o cale de recurs internă efectivă în sensul acestei dispoziții pentru a-și susține plângerea în temeiul Articolului 8 din Convenție.

Cu toate acestea, Curtea a considerat că plângerea penală a reclamantului a fost respinsă și că acțiunea civilă a reclamantului împotriva statului privind repararea prejudiciilor a fost respinsă ca neîntemeiată. De asemenea, a constatat că reclamantul nu a putut beneficia de recursul intern sugerat de Guvern. Prin urmare, Curtea a concluzionat că nu a existat o cale de recurs efectivă pe care reclamantul ar fi putut să o exercite pentru a-și susține plângerea sus-menționată.

Prin urmare, Curtea a constatat că a avut loc o violare a Articolului 13 din Convenție, coroborat cu Articolul 8.

Invocând Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantul s-a plâns de sigilarea bunurilor sale imobile. Această dispoziție are următorul conținut: *„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor”*.

Reclamantul s-a plâns de sigilarea bunurilor sale imobile, potrivit lui în mod arbitrar, precum și de imposibilitatea recuperării acestora. Guvernul a contestat această teză. Curtea a notat că este incontestabil faptul că bunurile mobile care aparțineau reclamantului se aflau în încăperile sigilate. Din acest considerent, a considerat că a fost adusă atingere bunurilor reclamantului și că această ingerință se analizează în reglementarea folosirii bunurilor în sensul celui de al doilea paragraf al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*a se vedea de exemplu, Bosphorus Hava Yollari Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi v. Irlanda [MC], nr 45036/98, §§ 140 și 142, CEDO 2005 VI*).

Reiterând că această dispoziție impune, în primul rând, ca orice ingerință din partea autorităților publice în exercitarea dreptului la respectarea bunurilor să fie legală (*Centro Europa 7 Srl și Di Stefano v. Italia [MC], nr. 38433/09, § 187, CEDO 2012*).

Având în vedere materialele cauzei, precum și constatarea de mai sus în temeiul Articolului 8 din Convenție, Curtea a considerat că ingerința în drepturile reclamantului garantate de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 nu a avut niciun temei juridic. În consecință, s-a stabilit încălcarea acestei prevederi. Invocând Articolul 8 din Convenție, reclamantul a pretins că

colaboratorii de poliție au încercat să pătrundă în domiciliul său, însă fără a reuși.

În temeiul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, el s-a plâns, de asemenea, de o pierdere semnificativă a clientelei ca urmare a sigilării cabinetului său, din care considerente au fost încălcate prevederile art. 2, 3, 5, 7, 14 și 17 din Convenție. Având în vedere constatarea încălcării la care a parvenit potrivit Articolului 8 din Convenție aparte sau coroborat cu Articolul 13, precum și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 și, având în vedere toate circumstanțele cauzei și argumentele părților, Curtea a considerat că nu este necesar să se pronunțe separat asupra plângerilor menționate la paragraful precedent (*pentru o abordare similară, a se vedea, Kamil Uzun v. Turcia, nr. 37410/97, § 64, 10 mai 2007, și Centrul de Resurse Juridice în numele lui Valentin Câmpeanu, precitat, § 156*).

Pentru încălcările admise, Curtea a dispus că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni, următoarele sume care urmează să fie convertite în moneda statului pârât, la rata aplicabilă la data executării: 7000 EUR (șapte mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu material și moral; și 2000 EUR (două mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută față de reclamant, cu titlu de costuri și cheltuieli, respingând restul pretențiilor cu titlu de satisfacție echitabilă.

Colegiul penal lărgit atestă că, reexaminarea cauzei este necesară numai în cazurile în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o violare a Convenției, iar partea lezată continuă să sufere consecințele negative foarte grave, când decizia națională contestată este, în esență, contrară Convenției, sau violarea este cauzată de erori sau deficiențe procedurale de o asemenea gravitate încât apare un dubiu serios în privința rezultatului procedurilor naționale contestate.

Cererea de revizuire poate fi formulată de persoana al cărei drept a fost încălcat (art. 464¹ alin. (2) lit. a) Cod de procedură penală), care a avut calitatea de parte atât în cauza împotriva Republicii Moldova soluționată prin hotărârea Curții, cât și în cauza soluționată prin hotărârea instanței naționale.

Având în vedere cele menționate, Colegiul penal lărgit constată că prezenta cerere de revizuire este formulată de o persoană cu privire la care Curtea s-a pronunțat, constatând încălcările unor drepturi ale acesteia în cadrul unei alte cauze, decât cea în privința căreia se solicită revizuirea.

Din cererea de revizuire, Sobieski-Camerzan Gheorghe, solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 12 martie 2011,

prin care a fost condamnat în baza art. 44, 325 alin. (2) Cod penal la 3 ani închisoare, cu amendă în mărime de 1000 unități convenționale, iar în baza art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit reține că, prin hotărârea CtEDO din 13 februarie 2018 în cauza Sobieski-Camerzan Gheorghe v. Republica Moldova, Curtea a constatat încălcarea art. 8, art. 13 și art. 1 Protocolul 1 din Convenție, în ceea ce privește sigilarea biroului reclamantului și în ceea ce privește sechestrul asupra bunurilor mobile ale reclamantului, acțiuni efectuate și contestate în cadrul unei cauze diferite decât cea examinată prin sentința Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 12 martie 2011, potrivit căreia, Sobieski-Camerzan Gheorghe a fost condamnat pentru faptul că: *„la 05 august 2010, în Registrul nr.2 de evidență a altor informații referitor la infracțiuni al Centrului pentru Combaterea Traficului de Persoane din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu nr. 220, a fost înregistrată autosesizarea inspectorului CCTP al MAI, Andrei Malenchi, privind desfășurarea ilegală a activității de întreprinzător de către un grup de persoane, contravenție prevăzută de art. 263 Cod contravențional. În cadrul examinării cazului dat, la 18 august 2010, Secrieru Lilia a fost invitată la CCPT al MAI pentru a fi chestionată aferent activității sale ilegale manifestate prin prestarea serviciilor la obținerea cazierului juridic și invitației în Republica România.*

Astfel, în aceeași zi, pe la orele 11 00, cet. Secrieru Lilia, aflându-se în biroul nr. 312 din incinta CCTP al MAI, din str. V. Alexandri 1, mun. Chișinău, fiind conștientă de faptul că în privința ei poate fi întocmit proces-verbal contravențional conform art. 263 alin. (1) Cod 3 contravențional și riscă o sancțiune sub formă de amendă de până la 700 lei, în coautorat cu avocatul, Sobieski-Camerzan Gheorghe, care la fel se afla în biroul nr. 312, au oferit inspectorului CCTP, A. Malenchi, care potrivit prevederilor art. 123 Cod penal este o persoană cu funcție de răspundere, bani, în sumă de 20 Euro, pentru ca acesta să îndeplinească acțiuni contrar obligațiilor sale de serviciu și anume, să nu întocmească în privința cet. L. Secrieru, proces-verbal privind comiterea contravenției prevăzute de art. 263 alin. (1) Cod contravențional

Ulterior, la 21 august 2010, în jurul orelor 11 45, Sobieski-Camerzan Gh., acționând în participație simplă cu Secrieru L., în scopul realizării intențiilor sale criminale manifestate prin coruperea activă a unei persoane cu funcție de răspundere, s-au prezentat în biroul nr. 312 din incinta CCTP al MAI din str. V. Alecsandri 1, mun. Chișinău, unde, pentru a nu fi întocmit în privința ultimei proces-verbal privind comiterea contravenției prevăzute de art. 263 alin.(1) Cod contravențional, i-au dat inspectorului CCTP A. Malenchi, bani în valoare de 20

Euro, care conform cursului valutar oficial la acel moment echivalau cu 315,76 lei. Astfel, acțiunile inculpaților Sobieski-Camerzan Gh. și Secrieru L. au fost încadrate în prevederile art. 44, 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, adică, participație simplă la coruperea activă a unei persoane cu funcție de răspundere, de către două persoane”.

Prin hotărârea CtEDO din 13 februarie 2018 emisă în cauza Sobieski-Camerzan Gheorghe v. Republica Moldova, Curtea, instanța de revizuire selectând esența, a stabilit că, în privința lui Sobieski-Camerzan Gheorghe „...a avut loc o violare a Articolului 8 din Convenție ca urmare a **sigilării în mod ilegal a birourilor reclamantului...**; ... având în vedere constatarea încălcării Articolului 8 din Convenție, Curtea nu a putut decât să conchidă caracterul „credibil” al capătului de plângere în temeiul Articolului 13, considerând că reclamantul a avut dreptul la o cale de recurs internă efectivă în sensul acestei dispoziții pentru a-și susține plângerea în temeiul Articolului 8 din Convenție.; ... este incontestabil faptul că **bunurile mobile care aparțineau reclamantului se aflau în încăperile sigilate**, considerând că a fost adusă atingere bunurilor reclamantului și că această ingerință se analizează în reglementarea folosirii bunurilor în sensul celui de al doilea paragraf al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție...”.

De asemenea Curtea, a cercetat actele emise de autoritățile naționale printre care: „...ordonanța din 15 aprilie 2005 a Procuraturii mun. Chișinău, prin care a fost dispusă neînceperea urmăririi penale; încheierea irevocabilă a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 29 august 2005 prin care a fost menținută ordonanța de neîncepere a urmăririi penale; decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 13 decembrie 2005 prin care a fost admis recursul reclamantului, unde instanța a motivat că instanțele inferioare nu elucidaseră temeiul juridic exact al intervenției litigioase a poliției în acest caz”, acte ce nu au fost regăsite la materialele prezentei cauze.

Colegiul penal lărgit analizând circumstanțele, faptele și actele emise de autoritățile naționale care au fost cercetate de Curte, conchide că respectivele nu se regăsesc în cadrul procesului penal de învinuire și condamnare a lui Sobieski-Camerzan Gheorghe în baza art. 44, 325 alin. (2) lit. b) Cod penal prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 12 martie 2011, revizuirea căreia se solicită la moment, astfel hotărârea CtEDO din 13 februarie 2018 emisă în cauza Sobieski-Camerzan Gheorghe v. Republica Moldova nu poate constitui temei prin prisma prevederilor art. 464¹ Cod de procedură penală, pentru redeschiderea procesului penal în privința lui Sobieski-Camerzan Gheorghe în baza art. 44, 325 alin. (2) Cod penal, deoarece la baza examinării au avut fapte și circumstanțe diferite.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal lărgit consideră că cererea de revizuire urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

La examinarea prezentei cereri, Colegiul penal lărgit a luat în considerare practica CtEDO, potrivit căreia la examinarea cererilor de revizuire și de recurs în anulare, motivele expuse pentru redeschiderea procedurii trebuie cercetate foarte atent pentru a exclude eventualitatea unui „*apel degvizat*”, simpla existență a două opinii privind la aceeași chestiune, precum și invocarea unor argumente sau probe noi, nu servesc drept temeii plauzibile pentru afectarea principiului „*res judicata*”.

11. În conformitate cu prevederile art. 464¹ alin. (10) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge cererea de revizuire declarată de către *Sobieski–Camerzan Gheorghe*, împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 12 martie 2011, ca fiind neîntemeiată.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 13 decembrie 2018.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena